

РЕШЕНИЕ

№ 8927

гр. София, 06.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в
публично заседание на 06.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11687** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.256 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Р. М. С., срещу мълчалив отказ на областен управител на област С., по искане вх. № ОА23-5431-35/06.12.2024г. да се извърши парично плащане на основание чл.79 ГПК на сумата от 200, 00 (двеста) лева, представляващи разноски по изпълнението- събиране на вземането по изпълнителен лист от 18.06.2024г., издаден по дело № 4980/2024г. на Административен съд София-град.

В обстоятелствената част на жалбата се излага, че е налице незаконосъобразно бездействие, защото заплащането на разноските по изпълнението било предвидено изрично в чл. 79, ал.1 от ГПК, като отговорен за това бил длъжникът. Посочва, че с определение № 6422/27.05.2024 г. по дело № 4980/2024 г. на АССГ, е бил отменен мълчалив отказ и е осъдена Областна администрация да заплати 310, 00 лева разноски по делото. Издаден е бил изпълнителен лист от 18.06.2024 г., който е бил представен във „Финансов отдел“ на Областна администрация на област С. с молба № ОА23-9357/31.07.2024 г., заедно с удостоверение за банкова сметка и договор за правна защита и съдействие за заплатен адвокатски хонорар. Поискано е било възстановяване на сумата от 200, 00 (двеста) лева за адвокатско възнаграждение при условията на чл.269, ал.2 АПК, която не е била изплатена доброволно от длъжника.

Р. М. С. претендира отмяна на отказа да се заплатят разноските от изпълнението по чл. 519, ал. 2 от ГПК в размер на сумата от 200,00 (двеста) лева, представляваща хонорар за адвокатска защита. Иска се и присъждане на разноски от 516,40 евро за настоящото производство.

В проведеното публично заседание на 06.02.2026г. жалбоподателката се представлява от адв. Г. Ш., която поддържа оспорването на акта и пледира за неговата отмяна.

Ответникът – областен управител на област С., чрез процесуалния си представител юрк. К. Т. оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. В писмено становище изх. № ОА23-5431-51/07.11.2025г. се излагат доводи за неоснователност на жалбата. Посочва, че искането на жалбоподателката за изплащане разноски в размер на 200,00 (двеста) лева, представляващи адвокатски хонорар за събиране на вземането, се явявало неоснователно, защото липсвала правна норма, по силата на която областният управител да е задължен да възстановява допълнителни суми по вече погасено задължение. Изпълнението на осъдителното определение не можело да се реализира по реда на АПК, защото правоотношенията, възникнали във връзка със събиране на вземането по изпълнителния лист и на разноски в това производство, били част от изпълнителния процес, уреден в ГПК. Областна администрация на област С. не дължала претендираните разноски в размер на 200, 00 (двеста) лева за адвокатски хонорар, тъй като нямало образувано изпълнително производство по реда на ГПК, в рамките на което да са направените тези разноски. Изпълнението било извършено доброволно по представения изпълнителен лист. Съгласно чл. 519, ал. 2 и чл. 520 от ГПК, изпълнението на парични задължения срещу държавни учреждения ставало по специален ред чрез бюджетни плащания. Разноски за адвокатски хонорар във връзка с доброволно изпълнение не се дължали, защото е било удовлетворено изцяло паричното вземане на жалбоподателя, установено с приложеното изпълнително основание.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

С определение № 6422/27.05.2024 г., постановено по дело № 4980/2024 г. на АССГ, 58 състав е била оставена без разглеждане жалбата на Р. М. С., срещу мълчалив отказ на областния управител на област С. по заявление рег.№ ОА23-5431/16.04.2024г. за достъп до обществена информация, като производството по делото е било прекратено. Областна администрация на област С. град е била осъдена да заплати на Р. М. С. сумата 10,00 (десет) лева, а на адв. Г. Ц. Ш., сумата 300,00 (триста) лева, представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по реда на чл.38, ал.2 от ЗА.

Издадени са били изпълнителни листове от 18.06.2024 г., за осъждането на Областна администрация на област С. да заплати съдебните разноски в общ размер на сумата от 310,00 (триста и десет) лева.

Пред ответника е била депозирана молба № ОА23-5431-35/06.12.2024г. по реда на чл. 519, ал. 2, изр. 2 от ГПК за заплащане на сумата от 310,00 (триста и десет) лева, както и сумата от 200,00 (двеста) лева, представляваща адвокатско възнаграждение по договор от 17.11.2024г. или общо за сумата от 510, 00 (петстотин и десет) лева.

Не се спори между страните, че на 18.12.2024 г. Областна администрация на област С. е превела на адв. Г. Ц. Ш. по банков път сумата 310,00 (триста и десет) лева, представляваща присъдените в съдебното производство разноски.

Приложен е договор за правна защита и съдействие от 17.11.2024г., по силата на който Р. М. С. е възложила на адв. Г. Ц. Ш. да я представлява пред Областна администрация на област С. за събиране на сумата по изпълнителен лист от 18.06.2024г. по дело № 4980/2024г. по описа на АССГ, 58 състав, включително и разноските по изпълнението. Уговорен и заплатен в брой е бил адвокатски хонорар, възлизащ на стойност от 200, 00 (двеста) лева.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, съобразно разясненията дадени в определение № 9573/12.10.2023г. по дело № 8605/2023г. на ВАС на РБ, II-ро отделение, че „ във всички случаи, в които учреждението

откаже да заплати разноските по изпълнението, отказът бил той изричен или мълчалив, подлежи на контрол по реда на АПК и следва да бъде разгледан от административния съд“.

Производството по реда на чл.256 АПК, дава възможност за защита на гражданите и организациите срещу бездействието на администрацията, когато органите са задължени да извършат предписани от закона или подзаконов нормативен акт фактически действия.

Съгласно относимата към датата на подаване на искането разпоредба на чл.519, ал.2 ГПК (в ред. преди изм. ДВ., брой 11/2023г. в сила от 01.07.2025г.) „паричните вземания срещу държавни учреждения се изплащат от предвидените за това средства по бюджета им. За тази цел изпълнителният лист се предявява на финансовия орган на съответното учреждение. Ако няма такива средства, съответният първостепенен ръководител с бюджет предприема необходимите мерки, за да се предвидят най-късно в следващия бюджет“.

В случая, ответникът е бил нарочно сезиран с отправена до него писмена молба за изплащане на дължимите разноски по изпълнението. Искането е депозирано от упълномощен адвокат Г. Ц. Ш., за което е представено изрично пълномощно в писмена форма, предвидена в чл.25, ал.1 от Закона за адвокатурата.

На основание чл.269, ал.2 АПК, „частните вземания на държавата и общините, вземанията за вреди от незаконосъобразните административни актове и от принудително изпълнение и другите частни парични вземания, породени или удостоверени от изпълнителни основания по чл.268 , както и вземанията за разноски, свързани с изпълнението, се изпълняват по реда на ГПК“. По отношение на способите за изпълнение на парични задължения, между които попадат и разноските, свързани с изпълнението, чл. 269, ал. 2 от АПК препраща към ГПК, т. е. по реда на дял II – „Изпълнение на парични вземания“ от част V – „Изпълнително производство“. Правилата на ГПК намират съответното приложение, което следва както от редакцията на разпоредбата на чл. 269, ал. 2 – вземанията за разноски се изпълняват по реда на ГПК, така и от систематичното място на уредбата за изпълнение на парични вземания, предвидена в ГПК.

Налице са различия в регламентацията на изпълнителните производства по ГПК и АПК. Изпълнителните действия, извършвани по реда на ГПК могат да бъдат част от изпълнението по дял пети на АПК само в две хипотези: при неприложимост на АПК за изпълнение на частните вземания на държавата и общините, за вземанията за вреди от незаконосъобразните административни актове и от принудително изпълнение и за другите частни парични вземания, породени или удостоверени от изпълнителни основания по чл.268, както и за вземанията за разноски, свързани с изпълнението, и при законовата препратка по чл.288, ал.1 АПК за изпълнение на задължение за предаване на вещ. В останалите случаи по дял пети на АПК, изпълнителното производство по ГПК не се прилага, а изпълнението се извършва с други, посочени в АПК процесуални действия / в този смисъл е разяснението дадено в тълкувателно постановление № 2/18.03.2019г. по т. дело № 1/2017г. на ВАС и ВКС на РБ/.

Въпреки, че принудително изпълнение срещу ответника е недопустимо, доброволно уреждане и заплащане на паричното вземане не е изключено. Р. М. С. се е възползвала от правото си да упълномощи адвокат, който да я представлява и да извърши вместо нея необходимите правни действия за удовлетворяване на вземането. Въпросът за разноските в изпълнителното производство, е свързан с общия принцип за отговорността, която е уредена в чл. 79 от ГПК, като е посочено от кого се понася в изпълнителното производство.

Както е застъпено в съдебната практика на ВАС на РБ, разноските по воденото производство (съдебно или изпълнително) не са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния административен акт (в случая мълчалив отказ по заявление № ОА23-5431/16.04.2024 г. на областен управител на област С.). Те са продължение и резултат от волята на жалбоподателката

да се възползва от правото си да упълномощи адвокат за извършване на определени правни или фактически действия - за представителство пред Областна администрация на област С. и предявяване по реда на чл. 519, ал. 2 ГПК на изпълнителния лист. Приключването на производството става след изпълнението на задължението и събирането на разноските по изпълнението – чл. 283 от АПК.

В тази връзка съдът намира за незаконосъобразно бездействието на органа да заплати на Р. М. С. разноските по изпълнението, представляващи адвокатски хонорар на стойност от 200,00 (двеста) лева. След като няма спор между страните, а и се доказва, че длъжникът е погасил дълга към вискателя след започване производството, то ще трябва да поеме и тежестта на такси и разноски по изпълнението, съгласно изричната разпоредба на чл.79 ГПК. Същите представляват реална вреда, настъпила в патримониума на Р. М. С., доколкото са направени от нея, но не са й били възстановени. Сумата от 200,00 (двеста) лева е заплатена в брой от Р. М. С. при подписване на договор за правна защита и съдействие от 17.11.2024г. и в тази част договорът служи за разписка, удостоверяваща размера на вземането. Съгласно чл.10, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет, минималният размер на адвокатския хонорар е 200,00 (двеста) лева, точно толкова, колкото е заплатен от Р. М. С..

Ответникът в съответствие с доказателствената тежест, която носи /указания, дадени с разпореждане № 1133/11.01.2026г./ не е представил доказателства за изпълнение на посоченото задължение, произтичащо от чл.79 ГПК и изплащане на паричната сума, предвид на което съдът приема за доказано твърдението на Р. М. С. за допуснато незаконосъобразно бездействие по смисъла на чл.256 АПК. Ответникът следва да бъде осъден да изпълни вмененото му от закона задължение за фактическо действие, като извърши парично плащане в полза на Р. М. С., на сумата от 200, 00 (двеста) лева- разноски по изпълнението.

Основателно е искането на жалбоподателя за присъждане направените по настоящото дело разноски, които представляват заплатена от него държавна такса от 10,00 (десет) лева и адвокатски хонорар на адв. Г. Ц. Ш. от 1 000,00 (хиляда) лева, определен на основание чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за възнаграждения за адвокатска работа. Съгласно чл. 3-5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България и Решение 2025/1407 на Съвета от 08 юли 2025 г., относно приемането на еврото от България, официалната парична единица в Република България е еврото с легова равностойност от 1.95583 български лева. По аргумент от чл. 12 и чл.13 от ЗВЕРБ сумата на разноските следва да бъде превалутирана по посочения курс.

Мотивиран от горното и на основание чл.256 от АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Р. М. С. мълчалив отказ, по заявление вх. № ОА23-5431-35/06.12.2024г. на областен управител на област С., като:

ЗАДЪЛЖАВА Областна администрация на област С. да извърши плащане в полза на Р. М. С. ЕГН [ЕГН] на сумата от 200,00 (двеста) лева, равностойни на 102, 26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), представляваща разноски по изпълнението – събиране на вземането по изпълнителен лист от 18.06.2024г., издаден по дело № 4980/2024г. по описа на Административен съд София-град.

ОПРЕДЕЛЯ на основание чл.256, ал.3 АПК едномесечен срок за извършване на действието, който започва да тече от датата на влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Областна администрация на област С. адрес: [населено място], [улица], да заплати

на Р. М. С. ЕГН [ЕГН], сумата от 5,11 евро (пет евро и единадесет евроцента) на основание чл.143, ал.1 АПК.

ОСЪЖДА Областна администрация на област С. адрес: [населено място], [улица], да заплати на адвокат Г. Ц. Ш., личен номер [ЕГН] от [населено място],[жк], [улица], сумата от 511,29 евро (петстотин и единадесет евро и двадесет и девет евроцента) на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 – дневен срок от уведомяване на страните чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138 от АПК.

Съдия: